

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΣΤΙΣ 6 ΜΑΡΤΙΟΥ 2014

- Δημοσίευση: rabVbit7076

Σήμερα είναι η «Παγκόσμια ημέρα κατά του bullying»... για μένα όμως είναι η «πρώτη μου ημέρα ως αυτόπτη μάρτυρα σε bullying». Ειρωνία δεν είναι;

9:00 η ώρα, πρώτο διάλειμμα, όλοι μαζεμένοι στο γνωστό μέρος όπου συχνάζουμε στα διαλείμματα, ξεκινάει μια λογομαχία.

Η αλήθεια είναι πως η αιτία παραμένει ακόμα άγνωστη.. ή τουλάχιστον εγώ αρνούμαι να πιστέψω πως το κλασικό πείραγμα που κάνουν δύο αγόρια στην ηλικία των 16 και 17 αποτέλεσε λόγο για να έχουμε μια τραγική κατάληξη. Ο ένας είχε ξυπνήσει στραβά, ο άλλος προσπαθούσε να δικαιολογηθεί και να τον ηρεμήσει λέγοντάς του πως κάνει πλάκα, όπως κάθε φορά. Χτυπάει κουδούνι για μέσα. 9:45 η ώρα, δεύτερο διάλειμμα, πάλι όλοι στο ίδιο μέρος... πάλι η ίδια διαμάχη. Να μην τα πολυλογώ, μπροστά σε 6 αγόρια και 3 κορίτσια (ανάμεσά τους και εγώ) τα δυο αγόρια πιάνονται στα χέρια. Όλοι, αντί για να σπεύσουν να τους χωρίσουν, καθόντουσαν θεατές, εκτός από ένα παιδί που θεωρείται ο «καινούριος» του σχολείου και όλοι τον είχαν για «κότα» και τον κοροϊδεύανε. Ήταν ο πρώτος που εκτοξεύτηκε να τους χωρίσει, μαζί και μια άλλη κοπέλα. Την ώρα όμως που τους χωρίζανε, ο ένας έριξε μπουινιά στον άλλον, με αποτέλεσμα το «μέρος μας» να γεμίσει αίματα. Η μύτη του παιδιού-θύμα έγινε θρύψαλα και πήγε κατευθείαν νοσοκομείο για ράμματα. Όσο για τον θύτη...αυτός, όχι μόνο δεν ζήτησε συγγνώμη από τον «φίλο» του, αλλά έφυγε βρίζοντάς τον. Ξεχνώντας πως χτύπησαν έναν φίλο μου, αυτό που με στιγματίσε πραγματικά και νιώθω οργή γι' αυτό ήταν ότι τόσα αγόρια καθόντουσαν και κοίταγαν ενώ θα έπρεπε να τους είχαν αποτρέψει πριν γίνει όλο αυτό και ο μόνος που έτρεξε ήταν «η κότα». Επίσης, ένα ακόμα πράγμα που δεν θα ξεχάσω είναι τα βλέμματα των εμπλεκομένων. Το θύμα με βουρκωμένα μάτια προσπαθούσε να κρατήσει την ψυχραιμία του και ο θύτης αυτού του συμβάντος τον κοίταζε με τόσο μίσος που του είχε γυαλίσει το μάτι. Ποτέ δεν θα ξεχάσω το βλέμμα αυτό. Το βλέμμα ενός κακόψυχου, χωρίς τύψεις ανθρώπου.

Την επόμενη μέρα, ενώ περίμενα να γίνει το συμβούλιο και να καλέσουν τους αυτόπτες μάρτυρες, όχι μόνο το ανέβαλλαν για την επόμενη εβδομάδα αλλά και μας ανακοίνωσαν πως πιθανότατα δεν θα παραستούμε εμείς. Παράλληλα, ακούστηκε πως λόγω του ότι και το ένα παιδί αλλά και το άλλο είναι ζωηρά (όπως όλα τα παιδιά) θα προσπαθήσει η διεύθυνση να λύσει το πρόβλημα ήρεμα και μεταξύ τους, σαν να μην καταλαβαίνουν την διάσταση του προβλήματος. Αν υπάρχει μια ευκαιρία να μην ξανασηκώσει χέρι αυτό το παιδί σε άλλον είναι αυτή. Γιατί ούτε έξω από το σχολείο θα τον αποτρέψει κανείς, ούτε πρόκειται να ξανακάνει κάτι εντός σχολείου, δεν είναι τόσο ανόητος. Οφείλει το σχολείο να λάβει δραστικά μέτρα, γιατί αν αυτή την φορά την γλίτωσε το θύμα με 6 απλά ράμματα, ο επόμενος θα χρειαστεί γύψο, στην καλύτερη περίπτωση. Με οργίζει να ξέρω πως ποτέ δεν θα ακουστεί το πραγματικό συμβάν και πως η γνώμη μου δεν θα μετρήσει. Ο κάθε ένας θα πει την γνώμη του από την δική του πλευρά και θα είναι 20 άτομα τα όποια χωρίς να ξέρουν, θα πάρουν μια απόφαση, η όποια κατά πάσα πιθανότητα θα είναι άδικη, μιας και δεν θα ξέρουν την πραγματικότητα. Και για άλλη μια φορά αναρωτιέμαι, το σχολείο θα πράξει ανάλογα με το

πώς θα επανέλθει η ισορροπία στο σχολείο, ή με το πώς θα τιμωρήσει κατάλληλα για να βγάλουμε στην κοινωνία καλούς πολίτες; Το σχολείο είναι μια μικρή κοινωνία. Όπως υπάρχουν αδικίες εκεί έξω, έτσι υπάρχουν και εδώ, ίσως κάποια στιγμή συμφιλιωθώ μ' αυτό και δεν με προβληματίζουν τόσο αυτά τα πράγματα, ωστόσο εγώ θα κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου για να μιλήσω και να υποστηρίξω το δίκαιο και δεν θα γίνω πρόβατο, όπως προσπαθούν να μας κάνουν.